

Ο [Γεώργιος Σταύρου Πατσούρης ή Πατσουράκος](#), άνθρωπος εξαιρετικά ευγενής, γλυκομίλητος και πάντα χαμογελαστός, πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του στην Αθήνα παρόλο που τα παιδιά του ήταν εγκατεστημένα και καλά αποκατεστημένα στην Γαλλία.

Εγώ τον γνώριζα σαν «παππού», μια και ο δικός μου παππούς είχε πεθάνει και τον θυμάμαι να με διορθώνει με ευγένεια στα γαλλικά που πρωτομάθαινα τότε!

Ήταν ένας άνθρωπος που είχε περάσει τόσα πολλά στη ζωή του, φτώχεια, απογοητεύσεις, ξενιτιά, το θάνατο του γιου του Σταύρου και παρόλα αυτά παρέμενε ενεργής και χαρούμενος μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του.

Εδώ παραθέτω ένα γράμμα του προς τον πατέρα μου [Βασίλειο Πατσουράκο](#) περί το 1970, όπου σε λίγες γραμμές ξεδιπλώνει όλες τις περιπέτειες της ζωής του μαζί με την αυτοκριτική του.

Όσοι τον γνωρίσαμε ας τον θυμόμαστε με την αγάπη που του πρέπει.

«Κατά το 1905 ο πρωτοπόρος της οικογένειας στη Μαδαγασκάρη, [Βασίλειος Δημητρίου Πατσουράκος](#), από τη Στροιζιά, εζήτησε από τον θείο του [Ανάργυρο Βασιλείου Πατσουράκο](#), φοιτητή τότε της Ιατρικής, ένα καλό παιδί να τον αντικαταστήσει για λίγο καιρό. Ο θείος edιάλεξε και έστειλε εμένα.

Εις τον Πειραιά με παρέλαβε ο θείος μου [Ιωάννης](#), ο οποίος μαζί με τον πεθερό του με οδήγησαν επί του πλοίου Straight του Διακάκη διά Portside της Αιγύπτου.

Εν Μαδαγασκάρη επροόδευσα, εκέρδισα, ατύχησα και έχασα πολλά.

Η μεγαλύτερα επιτυχία μου, ως και όλων κατά 90% ευρωπαίων, είναι η παντρειά που έκαμα. Από την παντρειά αυτή απέκτησα τέσσερα παιδιά, μία κόρη και τρία αγόρια.

.....
Επειδή με ευχαρίστηση βλέπω να ενδιαφέρεσαι διά τους Πατσουριάνους της Μαδαγασκάρης προσθέτω μερικά από την εξέλιξή μου.

Όλοι μας γενικά, εννοώ τον εαυτόν μου τον [Νικολάκη](#), τον [Κώστα](#), τον [Βαγγέλη](#) και τον [Γιώργο](#) υιόν του Νικολάκη, δεν εκάναμε μεγάλα πράγματα ανάλογα της σημερινής εποχής.

Δεν εκάναμε ξενοδοχεία, κτίρια, οικόπεδα, τουριστικά γραφεία, εξαγωγικά, εμπόρια κλπ. Και τούτο διότι αγνοήσαμε την παγκόσμια εξέλιξη και ούτε αυτά τα παιδιά δεν φροντίσαμε να τους δώσουμε μία ανωτέρα μόρφωση εις τις επιστήμες, να τους κάνουμε ιατρούς, μηχανικούς, φαρμακοποιούς κλπ. Οι οποίοι είχαν και έχουν μεγάλη πέραση εκεί.

Εγώ κάτι προσπάθησα να κάνω αλλά δυστυχώς απέτυχα. Τον πρώτο μου γιο τον είχα στείλει να μάθει ελληνικά γράμματα, επήρε το δίπλωμα του φαρμακοποιού και όταν τον ετοίμαζα για κάτω μου τον σκοτώσανε. Τους δύο άλλους τελειόφοιτους του Λυκείου, τους επιστράτευσαν το 1940 έως το 1946 κι έτσι έχασαν τη σειρά τους.»

(Για την αντιγραφή: Ανάργυρος Πατσουράκος, Μάιος 2009)